

Forfatter: Richardt, Chr.

Titel: Beethovenske Stemninger.

Citation: Richardt, Chr.: "Beethovenske Stemninger.", i Richardt, Chr.: *Samlede Digte. Første deel*, 1895, s. 59. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-richardt01-shoot-workid61892.pdf> (tilgået 18. maj 2021)

Anvendt udgave: Samlede Digte. Første deel

Beethovenske Stemninger. (Sonata quasi Fantasia.)

1. Adagio.

☒ Mig fryder ej den lyse Dag,
ej Skovens gyngende, grønne Tag,
ej Stjernen i det Høje;
thi Taarens evige Bølgeslag
forstenet har mit Øje.
Se Lundens Sanger gaar til Ro,
og Barnet sover fast og fro,
60 og alle Trætte senges:
Hos mig vil Søvnens ikke bo,
jeg lider og jeg længes.

☒ En brusten Harpe er mit Sind,
der dirrer vildt for Nattens Vind
i brudte Melodier;
som dysser ikke Øjet ind,
og som dog aldrig tier.

☒ Saa saare har jeg stridt og grædt,
mit Bryst har banket sig saa træt,
nu kan det ikke længer;
af Verdens Sminke er jeg mæt,
til Lægedom jeg trænger.

☒ Guds hellige Engel, see herved,
vift med din Vinge Kjølighed,
kom styrk mig, sval mig, gjem mig!
Og faar jeg blot et Pust af Fred,
O Herre! kald saa hjem mig.

2. Allegretto.

☒ I tusinde Solglimt,
I puslende Smaa!
som, klarende Vældet
og rødrende Fjeldet
og kantende Løvet
61 og sribende Støvet,
saa legende gaa;
her er en Bedrøvet,
som trøste I maa!
I blinkende Vifter
fra Solstraale-Kransen,
I mister ej Varmen,
I taber ej Glansen,
om Gullet I drysse
paa Liv eller Død!
om Rosen, I kysse,
er hvid eller rød!

☒ I jublende Fugle,
som kvidre og slaa;
I Klokker, som ringe,

naar Knopperne springe,
I Fløjter, som klage,
naar Stormene jage,
I vingede Smaa:
Før snart I bortdrage,
I fryde mig maa!
Mit Bryst er en Rede,
saa tom og saa stille,
thi Haabet er fløjet
med Tonerne milde;
nu boer der en Ugle,
som klynker saa haardt;
syng op I smaa Fugle
og jag hende bort!
Og I mine Blomster,
62 I hvide og blaa!
som tjenende smykke
den højeste Lykke;
som, kransende Baaren,
bedugges af Taaren,
I duftende Smaa:
Et Varsel om Vaaren
I bringe mig maa!
I søde Konvaller
fra Skovenes Dybder,
smaa Nonner fra Løvkirkens
kjøleste Krypter:
O smil mig imøde,
Du duftende Snee!
at Smilet kan døde
min dybeste Vee.

⌘

3. Presto agitato.

⌘ Nej det spænder og det brænder
og det jager i mit Bryst,
og det hamrer og det jamrer
og det klager uden Trøst:
Altid savne, aldrig vinde,
ingensinde, ingensinde.

⌘ Ingen Taare skal man spore,
ingen Skygge skal man see;
63 uden Hvile vil jeg smile,
uden Lykke vil jeg lee;
men i Toner maa jeg græde
over al min døde Glæde.

⌘ Tause Strenge! I skal stænge,
I skal gittre for et Navn;
men hos Hende skal I brænde,
skal I sittre af mit Savn!
Altid savne, aldrig vinde -
ingensinde, ingensinde!